

בש"פ 3206/18 - יורי יאגודייב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3206/18

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

המבקש: יורי יאגודייב

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשה למתן רשות ערר על החלטת בית המשפט
המחוזי בנצרת (כבוד סגן הנשיא ז' הווארי) מיום
5.4.2018 בעמ"י 5866-04-18

בשם המבקש: עו"ד אליאס אבו עטא

החלטה

1. לפניי בקשה ליתן רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (כבוד סגן הנשיא ז' הווארי) מיום 5.4.2018 בעמ"י 5866-04-18, שלפיה נדחה ערר שהגיש המבקש על החלטת בית משפט השלום בנצרת (כבוד השופטת ר' זועבי) מיום 5.4.2018 בע"ק 5703-04-18, בה נדחה ערר שהגיש המבקש על החלטת קצין משטרת נצרת עילית מיום 2.4.2018. עניינה של בקשה זו היא החלטת קצין המשטרה להרחקת המבקש מעיר מגוריו - נצרת עילית - לתקופה של 15 ימים, וכן בשני כתבי ערובה שעליהם חתם המבקש להבטחת הרחקתו.

2. המבקש, תושב נצרת עילית, נחקר ביום 2.4.2018 בחשד להצתה. לאחר החקירה, ובהתאם להוראת הקצין הממונה במשטרת נצרת עילית, שוחרר המבקש תוך שהוצבו תנאים לשחרורו וחתם על כתב ערובה להבטחתם. בכתב הערובה נקבע כי על המבקש חל איסור להיכנס לבית הקורבן בנצרת עילית לתקופה של 15 ימים, וכן כי עליו להימצא

בפרק זמן זה בעיר חדרה, מחוץ ליישוב מגוריו. המבקש חתם על כתב הערובה שנקבע על סכום של 3,000 ₪. למחרת היום, בתאריך 3.4.2018, נעצר המבקש בגין הפרת תנאי השחרור, בהיותו בנצרת עילית. לאחר שהופקדו 1500 ₪ בגין ההפרה, הוחתם המבקש על כתב ערובה נוסף, וגם בו נקבעה הרחקתו מהעיר נצרת עילית לתקופה של 15 ימים. בכך לא תם הסיפור, שכן כבר ביום המחרת, בתאריך 4.4.2018, נעצר המבקש בחשד לפריצה לרכב. ביום 5.4.2018 הובא המבקש בפני בית המשפט בבקשה להארכת מעצרו בגין הפרת תנאי השחרור וכחשוד בפריצה לרכב, ומעצרו הוארך עד ליום 8.4.2018.

ענייניו של המבקש נדונו בערכאות במשותף, הן ביחס לחשד להצתה והן ביחס לחשד לפריצה לרכב ולמעצר שהתלווה לכך. אולם, לצורך העניין אדרש בהמשך רק להליך נושא בקשה זו, קרי; החלטת הקצין הממונה שהתקבלה ביחס לחשד להצתה.

3. ביום 5.4.2018 הגיש המבקש ערר על החלטת הקצין הממונה מיום 2.4.2018 שאסרה על כניסתו לנצרת עילית, וביקש להורות על ביטול הערבות. בגדרי הערר הועלו מספר טענות: כי החלטת השחרור ותנאיה נעשו על ידי חוקרת המשטרה ולא על ידי הקצין הממונה, וזאת בניגוד להוראת סעיף 42 לחוק המעצרים; כי לא ניתנה הסכמת המבקש לתנאי השחרור; כי לא מתקיים חשד סביר לביצוע עבירת ההצתה; וכן כי בתנאי הערבות שעליה חתם המבקש לא נכתב כי אסורה כניסתו לנצרת עילית אלא אך כי עליו לגור או לשהות בחדרה, כך שאין בהימצאותו בנצרת עילית כדי להפר את תנאי שחרורו. בית המשפט השלום בנצרת, בהחלטתו מיום 5.4.2018, דחה את טענות הערר רובן ככולן.

ביום 5.4.2018 דחה בית המשפט המחוזי בנצרת ערר שהוגש על החלטת בית משפט השלום, תוך שנקבע כי בית משפט השלום דן בכלל הטענות וכי אין מקום להתערב בהחלטותיו. על החלטה זו נסובה הבקשה שלפניי.

4. לטענת המבקש, עיון בחומר החקירה שהועבר לידי לאחר הגשת כתב אישום ביום 11.4.2018, מעלה כי לא מתקיים חשד לביצוע עבירת ההצתה וכי לא הייתה הצדקה להחלטת הקצין הממונה להרחיקו מהעיר נצרת עילית. משכך, שני כתבי הערובה שנדרש לחתום עליהם הוצאו ללא סמכות, ויש להורות על ביטולם. עוד נטען כי בית המשפט המחוזי, נתפס לכלל טעות משקבע כי לא היה מקום להגשת הערר אלא בדרך של בקשת רשות ערר, ואף שגה משדחה את הערר לגופו, מטעמים אלו סבור המבקש כי יש ליתן לו רשות ערר בפני בית משפט זה.

5. לאחר שעיינתי בבקשה ליתן רשות ערר, הגעתי לידי מסקנה כי דינה להידחות, וזאת אף מבלי שנתבקשה תשובה מאת המשיבה. עסקינן בערר ב"גלגול שלישי", והלכה פסוקה היא כי במקרים מעין אלו נוהג בית המשפט באמת מידה מצומצמת, ולפיה הרשות לערור תינתן רק כאשר מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים; או אם מתקיימות נסיבות פרטניות חריגות ומיוחדות המצדיקות התערבותה של ערכאת הערעור, כגון פגיעה לא מידתית בזכויות הנאשם או אי מתן משקל ראוי לשלום הציבור ולבטחונו (ראו למשל, בש"פ 1677/17 אבו עזא נ' מדינת ישראל (13.2.2017); בש"פ 1729/17 עוקשי נ' מדינת ישראל (7.3.2017); בש"פ 9022/16 גריקה נ' מדינת ישראל (22.12.2016)). בענייננו, המבקש אינו מעלה כל נימוק שבגיניו יש מקום להיעתר לבקשתו למתן רשות הערר; המקרה אינו מעורר סוגיה משפטית המתפרשת מעבר לעניינו הפרטני; ולא מתקיימות נסיבות חריגות כלשהן המצדיקות את התערבותנו, ומשקיבל המבקש את יומו בבית המשפט שעה שעניינו נדון ונשמע הן בפני בית משפט השלום והן בפני בית המשפט המחוזי.

6. התוצאה היא שהבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט' באייר התשע"ח (24.4.2018).

ש ו פ ט ת
